

F. t. l. om vandforsyning.

ministeriets opfattelse kan det lovligt bestemmes, at tilbagekaldelsesmuligheden efter 15 år skal omfatte også tidligere landbrugsvandings- og dambrugsrettigheder, og det kan ikke udelukkes, at spørgsmålet om sådant bortfald kan få betydning f. eks. for store jyske byers vandforsyning. Det vil, navnlig som årene går, være unaturligt at gøre forskel på rettigheder meddelt før og efter cirkulære nr. 248 af 10. december 1959, hvorfor indenrigsministeriet har fundet det rettest at foreslå, at også denne bortfaldsregel omfatter allerede givne rettigheder.

Efter stk. 2, 1. pkt., er allerede foregående vandindvinding, som hverken skulle have tilladelse efter den tidligere lov eller efter lovforslaget, vedblivende lovlig, men er underkastet forskellige af reglerne i lovforslaget. Om resten af stk. 2 bemærkes:

Som det fremgår af bemærkningerne til § 13, stk. 3, var der et større antal vandforsyningsanlæg, som i strid med 1926-lovens regler undlod at søge tilladelse fra en landvæsenskommission. I de senere år har en række af disse anlæg af sig selv søgt tilladelse, enten i forbindelse med udvidelse af deres vandindvinding, eller fordi oprettelsen af nye vandværker i nærheden gjorde det sikrest for dem at få deres indvindingsret fastslået. Der findes imidlertid stadig et stort antal i strid med loven ikke tilladte anlæg fra de pågældende år. Noget forsøg fra det offentliges side på at få disse anlæg til at søge tilladelse er der som helhed ikke blevet gjort. I ganske enkelte tilfælde har indenrigsministeriet dog gjort skridt til civilretligt sagsanlæg mod vandværker, der fandtes sundhedsmæssigt særligt utilfredsstillende.

Det var tanken bag KF, at der for disse anlæg burde søges landvæsenskommissionstilladelse efter den nye lov, hvis de også efter den nye lov skulle have sådan tilladelse. Det var vel begrænset, i hvilket omfang landvæsenskommissionen under en tilladelsessag kunne indvirke på disse allerede oprettede anlæg, men en vis teknisk og sundhedsmæssig gennemgang med rettelse af udpræget uheldige forhold ville dog kunne ske, og det ville endvidere under nutidens pres på vandforbruget mange steder kunne være af værdi at få opgjort, hvor stor en del af vandbeholdningen de pågældende anlæg beslaglagde. Man ville dog, jfr. bemærkningerne til KF § 38 in fine, ikke stille forslag om en regel, hvor efter anlæggene skulle indhente tilladelse inden en vis frist efter lovens ikrafttræden, idet man ikke ønskede at udstyre anlæggene med nogen legalitet i tiden indtil fristens udløb.

Indenrigsministeriet er enig i, at det vil være af værdi at få disse anlæg behandlet ved landvæsenskommission, eller — hvis de er af den i nær-

værende forslag § 12 nævnte art — af kommunalbestyrelsen, hvilket nu vil kunne gennemtvinges ved straffesag efter § 66, stk. 1. Man mener dog, at dette i hvert fald ikke uden betydelige administrative vanskeligheder vil kunne gennemføres inden for en kort frist. Det bør dog ubetinget ske, når særlige sundhedsmæssige forhold gør det påkrævet.

Imidlertid findes der en gruppe vandforsyningsanlæg, som har været lovlige efter 1926-loven, uanset at de efter deres art krævede landvæsenskommissionsgodkendelse, men ikke har fået godkendelse, nemlig anlæg, som eksisterede allerede ved 1926-lovens ikrafttræden. Efter 1926-lovens § 7 havde disse anlæg ret til at fortsætte deres indvinding i hidtil udnyttet omfang, hvis de inden 2 år efter lovens ikrafttræden søgte indvindingen fastlagt af en landvæsenskommission. De havde imidlertid også ret til at fortsætte uden at søge landvæsenskommissionsbehandling inden for 2-års fristen, men hvis de senere søgte om landvæsenskommissionsgodkendelse, eller andre klagede over deres indvirkning på grundvandet, skulle de i så henseende betragtes som nye anlæg. Bl. a. af de grunde, der er anført ovenfor vedrørende anlæg, som er oprettet efter 1926-lovens ikrafttræden uden at efterkomme deres pligt til at søge godkendelse, finder KF det rigtigt, at anlæg, som er oprettet før 1926-loven, og som hidtil ikke er landvæsenskommissionsbehandlet som følge af reglen i 1926-lovens § 7, nu kommissionsbehandles, hvis de efter den nye lov skulle have kommissionstilladelse, og det foreslås i KF § 38, stk. 2, at der inden 1 år efter forslagens ikrafttræden skal søges om vandindvindingsret for sådanne anlæg. Indenrigsministeriet er enig i, at det er ønskeligt, at disse anlæg kan blive kommissionsbehandlet — eller, hvis de er af den i § 12 nævnte art, behandlet af kommunalbestyrelsen —, men man har under hensyn til den stilling, man har taget til de efter 1926 oprettede, ulovlige vandforsyningsanlæg, ikke ment at kunne sætte en absolut frist på et år for ansøgningen om kommissionsbehandling. Herudover svarer § 68, stk. 2, 3. pkt., til KF § 38, stk. 2.

Stk. 2, 4. punktum, svarer til KF § 38, stk. 3, men omfatter kun de af § 12 i nærværende lovforslag omfattede anlæg, som tidligere var lovlige uden tilladelse i medfør af reglen om grundejerens begrænsede indvindingsret; endvidere har man heller ikke her villet sætte nogen absolut frist.

Til § 69.

I 1. punktum fastslås i overensstemmelse med KF § 39, 1. punktum, at tidligere givne tilladelser til afløb, nedsivning, beholdere og lignende bevarer deres gyldighed. Tilladelserne skal dog efter 3.